

Prolog

1

»Det kan sgu kun være en kvinde dér foran mig,« tænker han, træder speederen i bund, passerer den nærmeste elbil og sender den tusetissende fører et ondt blik. Fuckfingeren gemmer han til senere.

Man skal vælge sine kampe.

Divisionschef Alf Stiernström har fået det forkerte ben ud af sengen denne forårmorgen. Det er sådan set længe siden, han har fået noget andet ben ud af den. Og ganske rigtigt, allerede da han tjekkede mobilen – med grus i øjnene og hovedet dybt nedsunket i puden – kom den første mail fra hans altid lige morgenfriske advokat.

De tidlige morgener er det, han hader mest ved den toppost, han har stræbt efter hele sit liv og endelig fået. Men når man sidder i koncernledelsen for en af Nordens førende storvirksomheder, er tidlige morgener nu engang noget, man må leve med, og ikke nok med det. Man skal også se dem som et tegn på overlegenhed, på at man allerede har givet konkurrenterne baghjul, når de vågner. Som Sun Tzu slog fast, gælder det om at komme fjenden i forkøbet på slagmarken.

Den ledelsesfilosofi prøvede Stiernström at ruste sig med, da han læste mailen fra advokaten, men så snart han forstod, at hans kommende ekskone krævede endnu flere penge, mistede den sin virkning. Han har gjort den ene indrømmelse efter den anden, men det er aldrig nok. Kællingen vil have *alt*, hvad han nogensinde har samlet sammen.

Det er fandeme gået for vidt med den feminisme.

Nu ser Alf Stiernström langt forude på motorvejen nær Uppsala en elbil trække ud for at overhale en anden elbil. Han giver fuld gas, lader dieseltågerne sænke sig over de bølgende rapsmarker og lægger sig lige bag klimatossen. Stiernström noterer sig til sin fornøjelse, hvor usikker fjolsets overhalingsmanøvre bliver, da han pludselig har den elegante BMW-front en meter bag sig. Det giver

et ryk i det kunstigt opgassende elektronikkøretøj, og han ser den overbetalte it-nørd, velsagtens en indvandrer, skrækslagent kaste sig ind foran den kun marginalt langsommere elbil i inderbanen.

Da Stiernström drøner forbi den såkaldte bil, får han lidt for sent langfingeren op. Han har allerede passeret føreren, som næppe ser det, men han gør det alligevel.

Han har valgt sin kamp.

Netop som han jokker allerhårdest på speederen, mærker han, at bilen reagerer underligt.

***

Kikkerten fanger bilerne midt under overhalingen. De ses skråt oppefra. Men det, der først og fremmest ses, er hvordan bilen i yderbanen kommer ud af kontrol lige efter overhalingen, hvordan den svinger den forkerte vej, da kurven kommer, hvordan den bryder i flammer, allerede inden den er nået tilbage i inderbanen, hvordan den i stedet drøner ud mod den skriggule rapsmark og pløjer gennem den som en ildkugle.

Det sidste, der ses gennem forruden, er en strittende fuckfinger, der brænder som en fakkelt.

Kikkerten sænkes, fjernudløseren ligeså.

Universet hører en dyb udånding.

Det er begyndt.

Det er en smuk forårsdag i en ærkesvensk blandingskov. Blege, prøvende solstråler siver ned mellem høje træstammer. Den lille skovsø ligger mørk og spejlblank hen, som skjulte den de mørkeste hemmeligheder. Luften summer, kvidrer, spinder, rummer alle mulige dufte, lugte, stanke. Et pust af vemod går gennem skoven, da den kommer til live efter vinteren.

Fordi den ved, at den er dødsdømt.

På den ene side af den lille sø åbner skoven sig i en lysning. I udkanten af den er der et tæt buskads. Noget bevæger sig derhenne på en måde, som buskadsen sjældent gør, men selv ikke da det bliver tydeligt, at der sidder en mand og kryber sammen ved buskene, er kontrasten til den omgivende natur særlig grel. Det skyldes ikke kun, at hans slidte tøj er kakifarvet, men lige så meget, at han simpelthen ser ud til at have hjemme her. Det er hans verden.

Han holder inde med at skære grå hårtjavser af hovedet, skyller sit nybarberede ansigt med vand fra et trækar, rejser sig og stopper den store jagtkniv i bukselinningen. Han ser ud til at være i halvtredserne, senet, barsk, vejrbidt, og da han vender ansigtet op mod den blegblå himmel og snuser kort ind, står det klart, at hans præcisionstrænede lugtesans opfanger lige præcis det, som det er nødvendigt at opfange.

Han er taknemmelig for, at det ikke er en bjørn nu igen, men mindst to rådyr, der det seneste døgn har bevæget sig tættere og tættere på fælden. Heldigvis er sprængladningen allerede fjernet.

Han er nemlig også på vej væk. Han har truffet en livsafgørende beslutning. Han har fulgt sin overbevisning til vejs ende, og nu er tiden inde.

Det er begyndt.

Han føler, at det er vigtigt, at han husker sit navn nu. Ude i naturen havde han ikke noget. Der er ingen navne i naturen, kun duftspor, forskellige dyrelyde, vekslende adfærdsmønstre. Men nu

er tiden inde til, at han generobrer sit navn, og alle skal lære det at kende.

Han hæver kikkerten og spejder ned mod vandet. Der er intet at se. Da han går ned mod skovsøen, hvis mørke overflade minder om tjære, har han igen et navn.

Lukas Frisell.

Det husker han.

Med navnet følger en civilisation, en historie, et liv der skulle have været anderledes. Han klapper den tomme fælde ved vandkanten sammen, spænder den af træerne, prøver at børste sporene af sprængstoffet væk fra stammerne, kommer den ned i jutesækken og ser ud over det sorte vandspejl.

Han må tilbage til forgængelighedens ruiner.

Dem han i sin tid forlod for aldrig mere at se dem igen.

Lukas Frisell svinger sækken over skulderen og lader blikket glide hen over den verden, det så længe har været ham forundt at være en del af. Naturen lukkede ham ind, gjorde ham delagtig.

Hans taknemmelighed vil altid være uendelig.

Han går raskere til for at bremse vemodet. Det lykkes ikke rigtig. Tiden er inde til at vende tilbage til ruinerne. Til at tage det næste ubønhørlige skridt i livet.

Naturen gør ham selskab, som for at tage afsked. Som for at forvise sig om, at han ved, hvad han gør. Han føler sig overvældet af jordklodens rigdom, og et øjeblik forekommer det ham, at naturen prøver at stoppe ham, prøver at få ham til ikke at tage det drastiske skridt, han føler sig nødsaget til at tage.

Lukas Frisell har aldrig været ensom herude. I alle de år uden mennesker har han aldrig for alvor følt sig ensom.

Der skal et øvet skovblik til for at se de vage konturer på bakken foran ham som andet end naturens evige variationer. Men det *er* noget andet. Lige der, hvor bakken ender i en slugt, har det grønne en lidt unaturlig form. Det er der, han er på vej hen.

Til sin bolig.

Da han smutter ned ad skråningen, skærer nok en knivsæg af vemod gennem hans garvede hud. Hans skovbolig, hans gemmested. Centrum i hans liv i så mange år. Indtil han endelig drog den

eneste tænkelige konsekvens af omgivelsernes mere og mere synlige forfald.

Han går gennem sin store urtehave. Grønsager, rodfrugter, krydderurter – det er alt sammen på vej op, stræber atter mod solen. Men i år lader han dyrene om at høste afgrøderne.

Han er næsten henne ved sin omhyggeligt camouflerede bolig, da instinktet slår til. Noget er anderledes. Han griber efter den tunge jagtkniv i bukselinningen. Og så ser han det. Nogen har for ganske nylig skåret noget ind i hans dørstolpe.

Det er en cirkel inden i en anden cirkel.

Han vender igen sine lysende blå øjne mod himlen og vejrer. Det eneste, der lugter anderledes, forflygtiges så hurtigt, at han er usikker på, om han faktisk opfangede det. Måske en duft af kastanjer, men der er ingen kastanjer i nærheden.

Et vindpust går gennem Lukas Frisells del af skoven. Friske spåner fra hans dørstolpe hvirvler rundt på jorden.

Efteråret 2008

I det svage lys, der falder på forhørsbordet, kan man skelne to personer. De sidder på samme side af bordet, den overfor er tom. Og i observationsrummet bag envejsspejlet i væggen er der ikke en levende sjæl.

Eva Nyman er kriminalassistent i Rigskriminalpolitiet og sin chefs højre hånd. Hun lader langsomt sine hænder glide hen over det usædvanlig elegante mærketøj, og da hun ser ind i nævnte chefs blå øjne, fornemmer hun tydeligt, hvordan han forsøger at tøjle sin utålmodighed.

Tålmodighed har aldrig været kriminalkommissær Lukas Frisells stærkeste side.

»Har vi hørt fra Peter?« spørger han.

Eva Nyman ryster på hovedet, og da hun trækker på skuldrene, går der en bølge gennem hendes krusede brune hår.

»Han havde fundet et spor og ville vende tilbage.«

Frisell fnyser, nikker, stryger sit viltre, mellemlønne hår til side og banker i bordet med kuglepennen. Det drejer sig som sædvanlig om en og samme sag. Alt her i efteråret 2008 handler om den bortførte Liselott Lindman, som pressen modtog et billede af for en uge siden, liggende bagbundet på et jordgulv med dagens avis ved sin side. Allerede da var hun tydeligvis udmarvet og halvt bevidstløs. Gerningsmanden fejrede månedsdagen for bortførelsen med at tage et billede af sit offer og sende det til medierne.

Det værste er, at de ved, hvem han er. De er næsten sikre på, at den mand, der en måned tidligere gennemførte den opsigtsvækkende bortførelse på åben gade, var Liselotts eksmand, Dick. De ved bare ikke, hvor han er.

Men det gør efter al sandsynlighed Dicks bedste ven, Robban

Svärd, som for nylig er blevet anholdt på Maldiverne, sigtet for skattesvig. Men han er hverken til at hugge eller stikke i. Det er anden dag, de skal have ham ind i forhørslokalet, og han er stadig irriterende umeddelsom.

»I dag tager vi ham,« siger Lukas Frisell, holder op med at banke med kuglepennen og giver sig i stedet til at dreje på sin vielsesring. Eva Nyman iagttager bevægelsen, fornemmer alt det, den rummer, og lægger som modtræk sin nye mobil foran sig på bordet.

Den ligner ikke nogen anden mobil i 2008. Det er en iPhone, helt ny på det svenske marked.

Frisell ser den, skærer en grimasse, tager hænderne ned under bordet og retter blikket mod de tre bogstaver, der er ridset ind i træet ved siden af mobiltelefonen. »F.R.I.« Fri? Måske en ønske-drøm fra en fange, der endnu ikke havde ladet alt håb fare, hvordan pokker han ellers fik så skarp en genstand med ind i forhørslokalet.

Det var måske det, der var friheden.

Så siger han:

»Den nye teknologi ender med at hjernevaske os alle.«

»Den er fremtiden,« svarer Nyman, »hvad enten vi kan lide det eller ej.«

Ingen af dem har egentlig lyst til at skændes om det her. De vil bare i gang med afhøringen og med at bruge de dugfriske ledetråde til at finde Liselott Lindman. Men en stund endnu er de overladt til sig selv.

»Du ved jo, hvordan den her sag startede,« fortsætter Frisell.

Eva Nyman nikker. Ja, med Facebook. Liselott havde beskyttet identitet. Så dukkede et billede fra en beboerfest op på det nystartede Facebook. I baggrunden kunne man se Liselott. To dage efter blev hun bortført på gaden uden for sit nye, tophemmelige hjem.

Eva Nyman er glad for, at de ikke kommer op at diskutere denne gang. På det seneste er de alt for ofte endt i den blindgyde. I sidste ende er det trods alt så enkelt for hende, at Frisell er chefen. Han bestemmer. Der er imidlertid dem, der mener noget andet. Peter, for eksempel.

»Et spor, sagde du?« siger Frisell og læser hendes tanker, sådan som han lidt for ofte gør. »Peter ville give lyd?«

Nyman trækker på skuldrene. Hun ved, at der kommer en fortsættelse uanset hvad. Og ganske rigtigt:

»Vi kan ikke lade alt politiarbejde hænge på en uprøvet og integritetskrænkende teknologi. Desuden er gps-sporing en forbandet usikker metode, der gør vores mobiltelefoner til upålidelige angivere. Vi er på vej til at glemme det eviggyldige efterforskningsarbejde, nøjagtig ligesom vi fjerner os fra naturen. Vi mosler frem gennem forgængelighedens ruiner og kommer længere og længere væk fra vores egen oprindelse. Det er sporsikring og grundige afhøringer, der opklarer sager, ikke computere og ... sådan nogle ...«

Frisell peger foragteligt på Nymans spritnye iPhone.

»Bare vent, til de tingester udvikler deres fulde kraft,« slutter han og tier, da han hører de velkendte skridt på gangen uden for det lille forhørslokale.

Spændingen stiger markant. Vagterne fører Robban Svärd ind. Det sarkastiske smil i hans venstre mundvig er tilbage. Forsvarsadvokaten følger efter. Svärd smider sig på stolen.

I det samme lyder en klar, men disharmonisk ringetone. Et par sekunders forvirring følger. Det slår Lukas Frisell, at han aldrig før har hørt en iPhone ringe. Og først og fremmest skal den selvfølgelig være slukket herinde.

Eva Nyman tager opkaldet:

»Det er Eva ... Jamen for fanden, Peter, det dur ikke, at du ringer lige nu ... Hvad? ... Okay, vent lidt.«

Frisell har allerede reageret. Han genner håndfast og hulter til bulter vagterne, den sigtede og advokaten ud og smækker døren i. Det lykkes Nyman at slå iPhonens højtalerfunktion til. Hun lægger den tilbage på bordet, og Peters stemme runger ud i lokalet. Den lyder ikke, som den plejer, og informationerne er få og usammenhængende.

»Tag det fra begyndelsen,« afbryder Frisell skarpt.

De kan tydeligt høre, hvordan Peter samler sig og tager et par dybe indåndinger.

»Gps'en gav endelig bid,« siger han.

Frisell rynker øjenbrynene og ser på Nyman. Hun ryster bare på hovedet. Jo, det anede hende, at Peter og hans team foretog en

gps-sporing bag ryggen på Frisell, men hun vidste det ikke med sikkerhed. Peter fortsætter:

»Den førte os til en adresse i nærheden af Järna. Et hus midt ude i ingenting. Vi gik ind. Der var ingen derinde, da slet ikke nogen med en mobiltelefon. Til gengæld var der en kælder. Da vi kom derned, så vi, at gulvet var den bare jord ...«

Der kommer en uartikuleret lyd fra Lukas Frisell. Han er allerede klar over, hvad der følger. Det er Eva Nyman vist også, inderst inde.

»Hun er så lille,« siger Peter lavt. »Som en fugleunge. En lille, bundet fugleunge.«

Et langt øjeblik er der fuldkommen stille. Dødstille. Både i forhørslokalet i Stockholms Politigård og i kælderen ved Järna. Så siger Peter i mobilen med fastere, lidt vredere stemme:

»Hun er stadig varm, Frisell. Hvis bare vi var gået i gang med gps-sporingen lidt før ...«

Eva Nyman kaster sig frem og klikker samtalen væk.

Det er for sent. Frisell hørte det også.

»Hvis vi var gået i gang med gps-sporingen lidt før,« siger han tonløst, »havde Liselott Lindman været i live.«

Hans stemme er kun en hvisken. Han stirrer på det indridsede ord foran sig.

Fri.

Nyman går forsigtigt hen til ham, prøver at lægge armen om ham. Idet han uden mindste aggressivitet fjerner den, lyder der et bip fra telefonen. Et foto fylder skærmen, indtil Nyman får klikket det væk.

Den døde Liselott Lindman ligner virkelig en fugleunge.

Lukas Frisell lukker øjnene og hvisker:

»Jeg burde nok ikke være her.«